

Retrat de Máximo Flores cedit per la seva neboda Teresa Soler Flores.

MÁXIMO FLORES SANS

DEPORTAT 1941
ASSASSINAT 1941
GUSEN

Nascut el 4 de febrer de 1910 a Santander (Cantàbria), els seus pares Domingo Flores i Maria Sans eren procedents de Zayas de Torre (Sòria) i Os de Civís (Alt Urgell) respectivament. Un cop casats en aquesta darrera població, tingueren a Pilar, seguidament es traslladaren a Cantàbria, on nasqueren Máximo i Enrique. I finalment, retornaren a Catalunya i tingueren a Domingo, José i Rosario. No és fins al 1921, quan ja són instal·lats a Vilanova i la Geltrú, que neixen Maria, Antonio i Montserrat.

Quan arribaren a Vilanova el seu pare deixà l'ofici de carrabiner per a dedicar-se a la pagesia. Segons el padró de 1936 vivien a la plaça de Sant Antoni, 2 (coneguda com a plaça de Lluís Companys de 1936 a 1939). Passada la Guerra Civil hi visqué la seva mare fins el 1962, i un germà fins el 1974.

Máximo era una persona molt coneguda a la fàbrica de Cal Marquès, espai on desen-

volupava la seva professió d'obrer. Defensor dels ideals republicans, fou membre del POUM i també estigué vinculat a la CNT-FAI, segons explica la família. Un cop esclatà el conflicte Máximo hi participa incorporant-se a files el 24 de juliol de 1937 (quinta de 1931), tal com consta en el seu dietari de guerra custodiat per la seva família. Els germans de Máximo també foren participants de la vida política del moment, el seu germà Domingo "Mingu" Flores, barber d'ofici, també era militant. Així mateix, el seu germà Enrique, que participà també en el conflicte bèl·lic de la Guerra Civil va morir al front, poc temps després d'haver-hi arribat.

A les acaballes del conflicte, Máximo tornà a Vilanova i aconsellat pel seu pare marxà a l'exili per por de ser empresonat i afusellat. Un cop a França, per la documentació que custodia la família, sabem que estigué a camps de refugiats: al Barcarès i a Vernet d'Arieja, i segons la mateixa documentació es desconeix la data i el lloc de detenció, però es tenen dades confirmades que estigué internat al Frontstalag 210 d'Estrasburg. La següent referència que trobem d'ell és a l'Stalag XI-B situat a Fallingbommel (Alemanya) amb matrícula 86731. D'allà en sortí amb tren el 25 de gener de 1941, i era deportat. Feia entrada, dos dies més tard, al camp de Mauthausen amb matrícula 6325. El 29 de març de 1941, Máximo Flores va ser traslladat al camp de Gusen, amb matrícula 11272, on morí el 22 de juliol de 1941, al voltant d'un quart de set de la matinada, amb 31 anys d'edat, tal com consta al *Todfallsaufnahme* (certificat de mort) custodiat a Arolsen Archives.

Fins a mitjans de la dècada dels anys cinquanta la família no va saber oficialment que Máximo havia mort al camp de Gusen. Malgrat això, eren plenament conscients, de feia anys, que no estava bé, per correspondència que ell els envià fins que entrà a Mauthausen.